

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 102/2011-8

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosť MUDr. D. B., B., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v konaniach vedených Okresným súdom Bratislava II pod sp. zn. 16 C 217/2007 a sp. zn. 15 C 139/2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť MUDr. D. B. o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. februára 2011 doručená sťažnosť MUDr. D. B., B. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) v konaniach vedených Okresným

súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 16 C 217/2007 a sp. zn. 15 C 139/2009.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 20. júla 2007 Krajskému súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) žalobu, ktorou sa domáhal ochrany osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy proti sudcom ústavného súdu Jánovi Lubymu, Ľudmile Gajdošíkovej a Ladislavovi Oroszovi. Z dôvodu nedostatku vecnej príslušnosti bola vec sťažovateľa postúpená okresnému súdu, kde bola zaevidovaná pod sp. zn. 16 C 217/2007. Zákonná sudkyňa vo veci rozhodla rozsudkom sp. zn. 16 C 217/2007 z 23. apríla 2008 tak, že návrh sťažovateľa zamietla z dôvodu nedostatku jeho vecnej pasívnej legitimácie žalovaných.

Zo sťažnosti ďalej vyplynulo, že sťažovateľ podal okresnému súdu 9. júla 2009 ďalšiu žalobu, ktorou sa tiež domáhal ochrany osobnosti s náhradou nemajetkovej ujmy proti sudcom ústavného súdu Jánovi Lubymu, Ľudmile Gajdošíkovej a Ladislavovi Oroszovi. Konanie bolo vedené okresným súdom pod sp. zn. 15 C 139/2009.

Podľa sťažovateľa došlo postupom okresného súdu v oboch napadnutých konaniach k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Súčasne sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že bolo porušené jeho právo na súdnu a inú právnu ochranu garantované čl. 46 ods. 1 ústavy, a to bližšie nešpecifikovaným nezákonných rozhodnutím okresného súdu o zastavení konania z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku vzhľadom na skutočnosť, že mal byť od platenia súdnych poplatkov oslobodený.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví:

„II.A. Okresný súd Bratislava II v konaní 16C/217/2007 a neskôr 15C/139/2009 marením konaní porušil základné práva D. B. garantované čl. 46 ods. 1a čl. 48 ods. 2 Ústavy a čl. 6 ods. 1a čl. 13 Dohovoru.

II.B. Okresný súd Bratislava II je povinný konať vo veci bez prieťahov a bez opakovania porušovania práv.

II.C. Okresný súd Bratislava II je povinný zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 20.000 EUR v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia. V prípade omeškania je Okresný súd povinný zaplatiť aj úroky z omeškania a to vo výške 200 EUR za každý deň omeškania od dňa povinnosti zaplatiť do zaplatenia.

II.D. Okresný súd Bratislava II je dôvodom početných dôvodných sťažností, preto Ústavný súd SR podozrieva z organizovanej činnosti a organizované porušovanie základných práv sťažovateľa (používanie falzifikátov, prekrúcanie skutkového stavu, marenie konaní, marenie dokazovania a ustavične vymáhanie poplatkov, hoci ide o osobu v hmotnej núdzi, vynucovanie šikanózných odpovedí o majetku (aj 4x v jednom konaní) a šikanózne vynucovanie odvolania – početné úkony vedúce k vyčerpaniu OBETE SÚDU – sťažovateľa – vedúce k JUSTIČNEJ VRAŽDE.

Za dlhodobé vyčerpanie vybratej obeť – sťažovateľa – uvádza Okresný súd D. B. do CHRONICKEJ STRESSOVEJ TRAUMY – a za to je povinný Okresný súd Bratislava II zaplatiť D. B. satisfakciu vo výške 1.000.000 EUR v lehote 15 dní a to formou vyplácania 10.000 EUR mesačne od právoplatnosti rozhodnutia Ústavného súdu.

II.E. Sťažovateľ žiada o ustanovenie advokáta na konanie pred ústavným súdom a zaplatiť trovy konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Sťažovateľ sa svojou neperfektnou sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 16 C 217/2007 a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 15 C 139/2009.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný sťažnosťou (§ 49 a nasl. zákona o ústavnom súde) a najmä jej petitom.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd pri svojej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil právny názor, že sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nemožno považovať za časovo neobmedzený právny prostriedok ochrany základných práv alebo slobôd (I. ÚS 33/02, II. ÚS 29/02, III. ÚS 108/02, IV. ÚS 158/04, I. ÚS 218/06).

Ústavný súd tiež judikoval, že v kontexte citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ústavy je v zásade „iným zásahom“ pre počítanie lehoty na včasnosť podania sťažnosti (I. ÚS 161/02, I. ÚS 6/03).

Zo sťažnosti, jej príloh a zo zisťovania ústavného súdu vyplynulo, že napadnuté konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 15 C 139/2009 bolo právoplatne skončené uznesením okresného súdu sp. zn. 15 C 139/2009 z 15. apríla 2010, ktorým bolo konanie vo veci sťažovateľa zastavené pre nezaplatenie súdneho poplatku. Uvedené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 27. júla 2010 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 90/2010 z 31. mája 2010.

Obdobne sťažovateľom napadnuté konanie vedené pod sp. zn. 16 C 217/2007 bolo právoplatne skončené rozsudkom okresného súdu č. k. 16 C 217/2007-143 z 23. apríla 2008, ktorým bol návrh sťažovateľa zamietnutý pre nedostatok jeho vecnej pasívnej legitímácie. Uvedený rozsudok okresného súdu bol sťažovateľovi doručený 9. júna 2008, pričom právoplatnosť nadobudol 26. júna 2008.

V čase keď sa sťažovateľ domáhal ochrany svojich základných práv a slobôd na ústavnom súde podľa čl. 127 ústavy, už uplynula lehota stanovená pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Lehota dvoch mesiacov na podanie sťažnosti ústavnému súdu podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde by mala podľa názoru ústavného súdu vyjadrovať dobu, ktorá je

postačujúca na uplatnenie účinnej ústavnej ochrany sťažovateľom a zároveň rešpektuje aj princíp právnej istoty (III. ÚS 186/02).

Sťažovateľ podal sťažnosť adresovanú ústavnému súdu na poštovú prepravu 4. februára 2011, konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 16 C 217/2007 bolo právoplatne skončené 26. júna 2008 a konanie vedené pod sp. zn. 15 C 139/2009 bolo právoplatne skončené 27. júla 2010. Z uvedeného je bez akýchkoľvek pochybností zrejmé, že sťažnosť bola podaná v čase, keď už uplynula lehota ustanovená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný súd sa preto nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok uvedených v sťažnosti.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľa už po jej predbežnom prerokovaní odmietol ako oneskorene podanú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu, aby ústavný súd rozhodoval o sťažovateľovej žiadosti o ustanovenie právneho zástupcu v konaní pred ústavným súdom, ako aj o ďalších nárokoch uplatnených v jeho sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2011